

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ἩΚΟΜΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολαῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τριμήνην δραχ. 35.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰτήτου γράμμα διαστρ. 50.
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμήνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΝΑΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἐρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐρμούτου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 30 Μαρτίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 18

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURRETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς καὶ ἡ Σάρα μοναχὴ, ἔστω καὶ χωρὶς τίς κρεατό-
πιητες θὰ ἄρκοῦσε γιὰ νὰ τῆς δώσῃ
νέο θάρρος καὶ ἀντοχὴ. Κι' ἔταν ἀ-
κόμη δὲν πρόφθανε παρὰ νὰ τῆς
πῇ μόνο δυὸ λόγια, τὰ λόγια
αὐτὰ θὰ ἦταν πάντα γεμάτα ἀ-
γάπη καὶ συμπόνια· κι' ἔταν
εἶχαν λίγο περισσότερο καιρὸ
μπροστὰ τοὺς τότε εἶτε θὰ τῆς
ἔλεγε μιὰ ὠραία ἱστορία ἢ θὰ
μιλοῦσε μαζί της γιὰ διάφορα
εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά
πράγματα ποὺ τὰ ἀναθυμῶταν
ἡ Μπέκυ τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε
στὸ κρεββάτι της, ἐκεῖ ἐπάνω
στὴ σάφια καὶ γελοῦσε. Ἡ
Σάρα, ποὺ τὸ ἔκανε ἀδύνατον
γιὰτὶ ἦταν ἀπὸ φυσικὸ τῆς
καλὴ καὶ γενναϊόδωρη, δὲν
φανταζόταν ποτὲ τί θέσῃ εἶχε
πάρει στὴν καρδίᾳ τῆς Μπέ-
κυ οὔτε μὲ τί μάτια τὴν ἔ-
βλεπε ἢ καυμένη ἢ μικροῦλα
ποὺ τὴ θεωροῦσε ὡς μιὰ εὐερ-
γετικὴ καὶ καλόκαρδη μάγισ-
σα τοῦ παραμυθιοῦ. Ὅταν ὁ
θεὸς σ' ἔχει προικίσει μὲ τρυ-
φερὴ καὶ ποιητικὴ ψυχὴ, τὰ
χέρια σου ἀνοίγουν ἀπὸ μόνα
τοὺς καὶ καμμιὰ φορὰ ἀνοίγει κι' ἡ
καρδιά. Κι' ἐν τύχῃ κάποτε τὰ χέ-
ρια νὰ εἶναι ἄδεια, ὁ πλοῦτος ὅμως
τῆς καρδίας εἶναι ἀνεξάντλητος καὶ
μπορεῖ πάντα νὰ δώσῃ ὠραία καὶ
καλὰ πράγματα: παρηγοριά, θάρ-
ρος, χαρὰ καὶ καμμιὰ φορὰ ἢ χαρὰ
εἶναι τὸ πῶς ἀποτελεσματικὸ καὶ τὸ
πῶς ὠφέλιμο ἀπὸ ἅλα τὰ ὄδρα.

Ἡ Μπέκυ δὲν εἶχε ἴσαμε σήμε-
ρα γνωρίσει τὸ γέλιο στὴν ἀχαρῆ καὶ
φτωχὴ ζωὴ της. Ἡ Σάρα τῆς τὸ ἔ-

μαθε. Καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώθῃ αὐτὴ
ἢ ἴδια, τὸ ἀνοικτόκαρδο καὶ εὐθυμο
γέλιο τὴν ὠφελοῦσε ὅσο καὶ οἱ κρεα-
τόπιητες.

Λίγον καιρὸ πρὶν κλείσῃ ἡ Σάρα
τὰ ἔντεκά της χρόνια ἔλαβε ἀπὸ τὴν
πατέρα της ἕνα γράμμα ποὺ δὲν φαι-
νόταν νὰ τὸ εἶχε γράψῃ μετὰ τὸ συνη-
θισμένο του κέφι. Τῆς ἔλεγε πῶς ἦ-
ταν κουρασμένος κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ

Ἡ Σάρα ἔκανε τὴν εἰσοδὸ τῆς στὴ σάλλα μὲ ποιητὴ
καὶ παρατάξῃ. (Σελ. 154, στ. β')

τῆς γραμμῆς φαινόταν πῶς ἦταν ἀπο-
καμωμένος ἀπὸ τίς ἐννοιες καὶ τίς
φροντίδες ποὺ εἶχε μὲ τὰ περίφημα
ἀδαμαντωρυχεῖα.

«Καθὼς βλέπεις, μικρὴ μου Σάρα,
τῆς ἔγραψα, ὁ μπαμπᾶς σου δὲν εἶναι
γεννημένος γιὰ ἐπιχειρηματίας καὶ
τὰ διάφορα σχεδιαγράμματα, οἱ ἐκ-
θέσεις καὶ τὰ ρέστα τοῦ ἑλλίζουσι μόν-
ο τὸ κεφάλι του. Δὲ νοιώθει τίποτα
καὶ τὰ μεπερδεῖ ἔλα. Ἐχω πυρετό,
τὴ μισὴ νύχτα στριφογυρίζω στὸ

κρεββάτι μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ
κοιμηθῶ καὶ τὴν ἄλλη μισὴ παλεύω
μὲ τοὺς ἐπιβάτες. Ἄν ἡ μικρὴ μου
Σάρα ἦταν ἐδῶ, εἶμαι βέβαιος πῶς
θὰ μοῦ ἔδινε μιὰ καλὴ καὶ φρόνιμη
συμβουλή. Ἔτσι δὲν εἶναι;»

Παρακάτω τῆς ἔγραφε γιὰ τίς ἐτοι-
μασίες ποὺ ἔκανε γιὰ τὰ γενέθλια
τῆς ἀγαπημένης του μικροῦλας. Μαζὶ
μ' ἔλα τ' ἄλλα τῆς εἶχε παραγγεῖλει
στὸ Παρίσι μιὰ καινούργια κούκλα
μαζὶ μὲ ἔλα τῆς τὸ ρουχισμὸ
ποὺ θὰ ἦταν στ' ἀλήθεια πα-
ραμυθένιος. Ἡ ἀπάντησῃ τῆς
Σάρας στὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ
πατέρα της ἦταν χαριτωμένη.

«Ἀρχίζω πιά νὰ γίνουμαι
μεγάλῃ, τοῦ ἔγραφε, καὶ δὲν θὰ
μοῦ χάρισουν πιά ἄλλη, κού-
κλα. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευ-
ταία μου καὶ τοῦτο μὲ βάζει σὲ
βαθεῖες σκέψεις. Καμμιὰ κού-
κλα δὲν θὰ πάρῃ βέβαια τὴ
θέσῃ τῆς Ἐμιλυ, μὰ ὡστόσο
θ' ἀγαπῶ πολὺ κι' αὐτὴ τὴν
τελευταία κούκλα καὶ εἶμαι
ἔβασῃ πῶς ἔλα τὸ σχολεῖο θὰ
ἔστρελλαθῇ μαζί της. Σ' ἔλεγε
ἀρέσουν, πολὺ οἱ κούκλες, μ'
ἔλα ποὺ οἱ μεγάλες (αὐτὲς ποὺ
εἶναι κούκλες δεκαπέντε ἔτων)
λένε πῶς δὲν εἶναι πιά γιὰ τὴν
ἡλικία τους».

Ὁ λοχαγὸς Κρήδ ὑπέφερε
ἀπὸ φοβερὸ πονοκέφαλο ἔταν
ἔλαβε αὐτὸ τὸ γράμμα. Μπρο-

στὰ του, ἀπάνω ἀπὸ γραφεῖο του βρι-
σκόταν σωρὸς ἐλόκληρος ἀπὸ ἄλλα
γράμματα καὶ χαρτιά ποὺ τὸ ἀντί-
κρουσμά τους μόνον γέμιζε τὴν ψυχὴ
του φόβο κι' ἀγωνία. Ὅστόσο μόλις
διάβασε τὸ γραμματάκι τῆς Σάρας
ἀρχισε νὰ γελάῃ μὲ τὴν καρδιά του,
ὅπως δὲν εἶχε γελάσει ἀπὸ πολλὸν
καιρὸ.

«ὦ, σκέφθηκε, ὅσο μεγαλώνει,
τόσο καὶ πῶς ἐξυπνη γίνεται. Ἄχ,
θεὸ μου, ὅς κανονίζοταν αὐτὴ ἢ

ΕΝΑ ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

Σήμερα την αδηγ. Ένα λουλούδι φύτευσε πάνω στον τοίχο της αδής. Ο πιτσιρικός το είδε μέσ' από το παράθυρο. Ανασηκώθηκε, κόλλησε το μουτράκι του στο τζάμι και το παρατήρησε καλλ-καλά. Ήταν ένα κίτρινο λουλουδάκι, με λίγα πράσινα φύλλα.

Πώς μόρφηνε ο τοίχος! Και το δωμάτιο σήμερα, φαίνεται σαν πιδ μεγάλο, πιδ φωτεινό. Είναι πιδ τή νόχτα ήρθε πάλι εκείνη ή κυρία. Μά δέν κοιτάζε πιά μόνο από τή τζάμι. Παρά μπήκε μέσα, μέσα έδω, στο δωμάτιο. Χόθηκε παντού μιά τέτοια εωδία. Τά φουστάνια της, πού ήταν ελο γάζες, ή μιά πάνω στην άλλη, γάζες απ' ελα τά χρώματα, στολισμένες με κεντημένα πουλιά, φρούτα και λουλούδια, πλημμύρισαν τήν κάμαρα, τή γέμισαν ένα ελαφρό, διάφανο σύννεφο. Τί ώραίο πού φάνταζε τή δωμάτιο. Δέν φαινόταν πιά καθόλου εκείνα τή πάτωμα, με τίς παληές, λεκιασμένες πλάκες. Εκείνα τά σιδερένια πόδια των κρεβατιών, πού ήταν έτσι συχαμένα, στραβά, ελο χτυπήματα. Δέν φαινότανε ούτε οι άκρες από τίς κουβέρτες, αυτές οι ξεφτισμένες φράντζες, πού λείπανε τά περισσότερα φουστάνια.

Η κυρία περπατούσε από τή μιάν άκρη ως τήν άλλη και στο κάθε της βήμα ξεκολλούσαν από τά φουστάνια της τά κεντημένα πουλιά. Τί σπίνιοι, τί καρδερίνες, τί χελιδόνια! Πετούσαν ψηλά, ως τή ταβάνι, κατέβαιναν χαμηλά, περιτριγύριζαν τά κρεβάτια και πάλι πετούσαν ψηλά. Έπειτα, καθώς ή κυρία ξένοιαστη περπατούσε, ένα-ένα τά πουλιά πήραν από τά φουστάνια της ελα τά κεντημένα φρούτα και λουλούδια. Ήταν άχλάδια, μήλα, ήταν τριαντάφυλλα και γαρύφαλλα, ήταν κάτι άνθη παράξενα, με μεγάλα παράξενα φύλλα, μακριά και γυριστά. Μά τά ώραϊότερα ήταν τά κλωνάρια τής άμυγδαλιάς. Μαζεύτηκαν γύρω στο δωμάτιο, πληθαίνανε, μακραίνανε, βγάλανε κι' άλλα μπουμπουκία κι' άλλα άνθη πολλά, σκεπάσανε δλόγυρα τούς τοίχους. Και δέν φαινότανε πιά εκείνες οι σχισμάδες,

κι' οι μολυβιές κι' οι σκασμένοι σουβάδες. Ύστερα, καθήσανε τά πουλιά πάνω στα κλωνάρια τής άμυγδαλιάς. Τιτίβιζαν τά σπουργίτια, οι τσιλιθίθρες ηηδούσαν στα κλωνάρια και κουνούσανε τόσο νόστιμα τίς οδρές τους. Τά παγώνια στεκόντανε καμαρωτά, μ' άνοικτες τίς πλουμιστές φτερούγες. Ο πιτσιρικός τάβλεπε τή νόχτα δλ' αυτά, έτσι καθώς ήταν πλαγιασμένος στο κρεβάτι. Τάβλεπε με τά μάτια μισόκλειστα. Από τά τσινουρά του άνάμεσα τάβλεπε ελα τίποτα δέν τού ξέφευγε. Ήταν άρρωστος βαρειά, τού είχαν κάνει έγχείρηση οι γιατροί. Και τού πονούσε ή πληγή του. Μά παύανε οι πόνοι, σαν πλησίαζε στο κρεβάτι ή κυρία εκείνη. Ήταν πολύ όμορφη. Και τή ζώνανε τά φουστάνια

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πάβ! γάβ! καλημέρα σας! Σήκω και σύ, Άζόρ! Άνεμοιάθη από τόν Μουγκάουζον

νια της, σαν ένα σύννεφο χρωματιστό. Ύστερα έπιασαν νά κελαϊδούν τ' άηδόνια, πάνω στις άμυγδαλιές. Κελαϊδοσαν τόσο γλυκά, σαν νανούρισμα έρχόταν ή φωνή. Ο πιτσιρικός και μήθηκε βαθειά. Σήμερα τή πρωί, μόλις ξύπνησε, είδε ένα λουλούδι πάνω στον μισογυρισμένο τοίχο τής αδής. Ένα κίτρινο λουλουδάκι, τόσο δά. Στο χωριό, εκεί στις Μηλιές, στο Πήλιο, πόσα τέτοια, τώρα τήν άνοιξη. Τώρα τήν άνοιξη ή πλαγιά, εκείνη ή πλαγιά πού στη ρίζα της κελαϊρίζει τή νερά, είναι γεμάτη κίτρινα λουλουδάκια. Νομίζεις πιά, πώς έσπασε ένα κομμάτι ήλιου και σκόρπισε. Τόσα πολλά. Τί παιχνίδια έκανε ο πιτσιρικός εκεί. Έτρεχε με τούς φί-

λους του πάνω στα κίτρινα λουλούδια, άχ, και πώς γλυστρούσε. Μά μέρα, θυμάται, άφου παίξανε και κυλιστήκανε πάνω στα λουλουδάκια, κόψανε μετά πολλά και στολιστήκανε. Στα ρούχα τους, άνάμεσα στα κουμπιά, στ' άφια τους, άκέρια και γύρω-γύρω στις κάλτσες και στα παπούτσια βάλανε λουλουδάκια. Στολισανε και τόν Μουγκό. Έπειτα, καμαρωτοί και λυγιστοί, γυρίσανε ο καθένας στή μανούλα του. Ήταν τότε πιδ καλά, ο πιτσιρικός δέν είχε ξενητευθεί ακόμα.

Μά και σήμερα είναι ελα ώραία. Τό κίτρινο λουλουδάκι στόλισε τόν τοίχο. Τά πάντα είναι στολισμένα σήμερα. Μήλα και πορτοκάλια βρίσκονται πάνω στο τραπέζι. Και στο κρεβάτι τού πιτσιρικού πέφτει μιά γραμμή χρυσή. Μιά άκτίνα.

Ίσως νάσαι δλ' αυτά, γιατί ήρθε πάλι τή νόχτα εκείνη ή κυρία με τά γαλανά μάτια.

Μά ίσως και νά μήν ήρθε καμιά κυρία. Ίσως πάλι νά ήταν καμιά Νεράιδα. Κάποια Νεράιδα, πού ταξίδευε από τόπο σέ τόπο, τυλιγμένη μέσα στα σύννεφα. Κρατούσε στο χέρι της ένα μεγάλο διαμάντι κι' από κεί μέσα έβλεπε ελα εσα γίνονται κάτω στή γή. Γι' αυτό και τάβλεπε ελα ώραία. Έτσι, όταν έρχόταν τή σύννεφο και στο μεγάλο νοσοκομείο των φτωχών, ή Νεράιδα δέν ένοιωθε τίποτα. Καμιά λήπη και καμιά στενοχώρια. Ήταν και τά σκουλαρίκια πού έ-

μπόδιζαν ν' άκούη τά βογκητά. Κάτι μεγάλα μαργαριτάρια, πού τής φράζανε τ' αυτιά. Μά σήμερα τή νόχτα ή Νεράιδα γλύστρησε πάνω σέ μιάν άκτίνα τού φεγγαριού και βρέθηκε ίσια μέσα στή μεγάλη αίθουσα με τούς πολλούς άρρώστους. Εκείνη θ' άφησε τά πορτοκάλια και τά μήλα, τά κλωνάρια τής άμυγδαλιάς στο βάζο, τά γαρύφαλλα στο ποτήρι.

Πράματα και θάματα γίνανε σήμερα στο δωμάτιο. Κάποια Νεράιδα πέρασε, γι' αυτό και δέν βογκούσε κανένας άρρωστος σήμερα τή νόχτα. Κάποια Νεράιδα πέρασε, γι' αυτό και μόρφηναν τά πάντα. Ο τοίχος τής αδής μάλιστα στολιστήκε μ' ένα κίτρινο λουλούδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από τή προηγούμενη —

Οι Άλγερίνοι είχαν τότε ένα κάποιον Χουσεϊν μπέη, σαν νά πούμε βασιλέα και βασιλέα μιά φορά καθώς θά δήτε παρακάτω. Τό λοιπόν μιά μέρα δέν ήταν στα καλά του, πιδς ξέρε για πιδό λόγο. Κι' εκείνη τήν ήμέρα έτυχε νά πάη ο πρόξενος τής Γαλλίας νά τού κάνει επίσκεψη.

Ο μπέης δέν τόν δέχθηκε καθώς έπρεπε, ο πρόξενος κάτι μουρμούρισε, ο μπέης θυμώνει στα καλά και βρίζει τόν πρόξενο, ο πρόξενος τόν βρίζει κι' εκείνος, κι' εκεί πού έβριζε ο ένας τόν άλλο, σηκώνει ο μπέης τή ξεμουγιστήρι πούχε στο χέρι και τού καταφέρνει μιά τού κύρ πρόξενου και από δω πών κι' άλλοι! φεύγει και κρύβεται.

Τώρα έσείς θά ξέρετε, ή αν δέν τή ξέρετε μάθετέ το πώς ο πρόξενος είναι ο αντιπρόσωπος ελου τού έθνους και λοιπόν ήταν τή ελπίσ σαν νά τήν έφαγαν ελοι οι Γάλλοι τήν κατακεφαλιά πούφαγε ο πρόξενός τους. Ο πρόξενος γράφει εθύς στήν κυβέρνησή του κι' εκείνη τού άπαντάει με τή πρώτη νά ετοιμάση τά πράγματά του και νά φύγη στή στιγμή. Έπειτα από λίγες μέρες νάσου κι' έρχεται ένα θεοκάραβο νά ζητήση ίκανοποίηση από τόν μπέη. Μ' αυτόνου πιδιά μου καρφί δέν τού καιγότανε. Ούτε συμπάθεια ζήτησε ούτε τίποτα.

Έδωσε μάλιστα διαταγές στα φρούρια και στα πυροβολεία τού Άλγερίου νά ρίξουν καταπάνω τού γαλλικού καραβιού. Και τά έκανε ελα αυτά γιατί κείνοι πούχε γύρω του και τόν κολάκευαν τούδλεγαν πώς ήταν τών αδυνάτων αδύνατο νά τού κάνουν τή παραμικρή κακό οι Γάλλοι μιά κι' αυτός ήταν κλεισμένος στο Κασιπά με δέκα χιλιάδες ίππικό και τά παλιά κανόνια πού βλέπετε εκείδα πέρα. Μά τή χρυσό τού όνειρο δέν βάσταξε πολύ. Ένα πρωί άφου ήπιε τόν καφέ του κι' έπαιρνε δροσιά στο παράθυρό του, βλέπει από μακριά στο πέλαγος ένα καράβι, έπειτα ένα άλλο, έπειτα άλλα δέκα, έπειτα άλλα είκοσι, έπειτα εκατό, ένα όλοκληρο στόλο. Η θάλασσα ήταν σκεπασμένη από καράβια.

— Μωρ' τ' είν' αυτά κεί πέρα; — Πολυχρονωμένο μου βασιλιά, είπε ένας άξιωματικός, θά είναι οι σκυλόφραγκοι πού έρχονται νά μάς κτυπήσουν.

— Νά μάς κτυπήσουν! νά κτυπήσουν τ' Άλγερί; είπε ο μπέης και χά, χά, χά, γέλασε καταφρονητικά.

Φυσικά ελοι οι αδικοί τού μπέη, κοροϊδεύαν τούς σκυλόφραγκους γιατί τούς ήρθε ή τρέλλα νά τά βάλουν με τόν άνικητο μπέη τους.

— Άχ! μωρέ μόνο νά μήν αλλάξουν γνώμη τήν ώρα πού θά βγουν από τά καράβια τους νά μάς πατήσουν, είπε ο άρχιστράτηγος. Ίμπραήμ Άγας, μόνο νά μή μετανοιώσουν και θά τούς δείξω εγώ τί θά πη άλγερινό ντουφεκι' ένας δέν θά μείνη ζωντανός!

Ίσα, ίσα πού εκείνη δά τή στιγμή έγινε μονομιάς βαρειά συννεφιά και σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Ο καλός σου ο γαλλικός στόλος είχε εκατόν επτά καράβια μεγάλα και κάμποσα μικρότερα. Όλα λοιπόν αυτά τά βλέπεις νά σκορπίζονται άλλ' από δω κι' άλλ' από κεί. Βάλε τώρα, με νού σου τόν Χουσεϊν μπέη. Έπέταξε από τήν χαρά του σαν είδε σκόρπιους τούς έχθρους του χωρίς νά ρίξη μιά ντουφεκιά.

Ο στόλος δέν φαινόταν. Ύστερα όμως από δεκατρείς μέρες νάσου και ξαναπαρουσιάζονται τά εκατόν επτά καράβια μπρός στ' Άλγερί και χωρίς νά σταθούν τραβάνε δλέϊσα κατά τή Σιδί Φερρούχ. Εδιάλεξαν τή μέρος αυτό γιατί έχει πλατειά άκρογιαλιά κι' ήταν εύκολο νά βγουν εκεί οι στρατιώτες από τά καράβια τους.

Γιατί μή θαρρήτε πώς είναι κι' εύκολο νά βγουν από τά καράβια τους

χωρίς νά πάθουν τίποτε τριάντα έπτά, τριανταοκτώ χιλιάδες ψυχές, τέσσερις χιλιάδες άλογα και κάπου εδδομήντα θεοκάραβο.

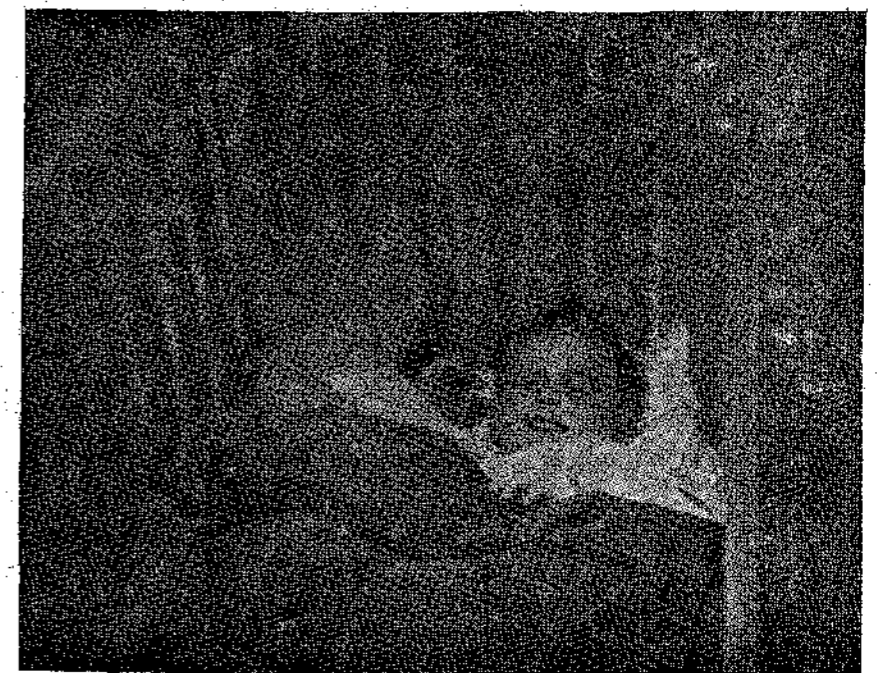
Τό σχέδιο τού Γάλλου στρατηγού ήταν νά μή χτυπήση τ' Άλγερί από τή θάλασσα άλλα από τήν στεριά, όπου ο Χουσεϊν μπέης δέν είχε καμιά προετοιμασία. Άπαντήσαμε τόν έχθρο για πρώτη φορά στο Σαουλι και τόν στρώσαμε μπροστά ως πού νά πηε κύμινο. Ύστερα από πέντε μέρες κάναμε τή ελπίσ στο Σιδί-Καλήφ και ύστερα από άλλες πέντε στήσαμε τή λυμεί μας άπάνω στο Βουζαριάχ, τή μεγάλο κείνο βουνό πού φαίνεται από δω κατά τήν άριστερή μεριά. Τώρα λοιπόν μιά κι' είχαμε τή Βουζαριάχ στα χέρια μας, ελα τ' άλλα δέν ήταν πιά τίποτα.

Βλέπετε τή μεγάλο εκείνο κίτρινο πέρα στήν κορυφή τού λόφου; Σήμερα είναι στρατιωτική φυλακή των άξιωματικών, τότε όμως ήταν φρούριο δυνατό πού τή νόμιζαν για άπέρθητο. Τό λοιπόν, Γιαννάκη μου, σαν πόσο χρειάστηκαν λές οι στρατιώτες μας για νά τή πάρουν; Πέντε ώρες μοναχά!

Όσο περήφανος δείχτηκε στήν αρχή ο Χουσεϊν μπέης, τόσο κατέβασε τ' αυτιά του σαν είδε νά άναποδογυρίζουμε τά σχέδιά του.

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ούτε στον ύπνο μου δέν άπογορίζομαι τήν άρχουδίσσα μου!..

κι' οί 'Αλεξανδρινοί, θέλοντας να διατηρηθῆ ἡ ἀρχαία προφορά, τῇ σημαίνοντι, μετὰ πνεύματα, ἔπος ἄλλοδ μετὰ τόνους.
 Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο γάπαντῆσω. Φύλαξα δὲνα γράμματα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐνα ἐγκριμένο κομμάτι, μετὰ τὸν τίτλο «Πατρίδα σὺν τὸν ἥλιό σου», ποὺ δὲν θεωρεῖται τώρα ποῖός μου τὸ ἔστιλε, χάθηκε σὺν τὸν πορτοφόλιό. Περικαλῶ λοιπὸν τὸν σὺνθέτη γὰρ μοῦ τὸ ξαναστεῖλη.
 Ὡς σχῆμα ἔλαβα καὶ τὰ ἔξῃς:
 «Τενεκέδας», «Σύννεφα ποὺ περνοῦν», «Ἀνοσιετική Γραφή», «Τὸ Ἑλληνόπουλο», «Μία Μεγάλη Παράσκαυη», «Ὁ γέρο-Χρισμῆνας φεύγει — Ἀνοίξεις», «Σάνας πορτομύες», «Ὁ ἥλιος τῆς Ἑλλάδος — Ἀνοίξεις», «Ἐλευθερία».

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνεκρίνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, βρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκρινόμενα λαλοῦν ἀρ. τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἄ. ἀντίστοιχον αἰ ἐφόδια, καὶ βρα ἀπὸ Κ, αἰ κορίτσι.
 Νέα Ψευδώνυμα: Βάγκρο, ἄ. (ΓΑ). Ἰλεάνα, κ. (ΦΧ). Σουλφίς, κ. (ΚΓ). Λευκὸ Κρινάκι, κ. (ΜΓ). Λεοντιδεὺς, ἄ. (ΑΣ). Ἀνανεύσεις Ψευδώνυμων: Ἀλέξης, ἄ. Φοῖβος, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δοξασμένα Ἀρωματῆ (θὰ κοιτάξω νὰ μὴ ἀδικηθῶν ἐκείνου ποὺ ἔστειλαν περισσότερο ἀπὸ 20 Ἀσκήσις) περιμένω κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου) Μυγχαούζης (οἱ λύσεις δεκτές) καὶ εἶναι συνδρομητριά σὲν Πόλην) Ἀγγελιοφόρον τῆς Ἐδνεχίας (τὰ ἔλαβα δὲνα χάρη καὶ γιὰ τίς προόδους σου σὺν τὸν πιάνο γράφε μοι βιαννοσάφηνον τὰ πολλὰ μαθήματα) Κόβιαν (Ἀσκήσις τώρα δὲν εἶναι δεκτές) θὰ σταλῆς βιαν θὰ ἔξῃς, σὺν τέλος τοῦ ἔτους, τὴν προκήρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ ἀλλὰ κομμάτια γιὰ τὴν Σελίδα εἶναι πάντα δεκτὰ καὶ περιμένω φίλησέ μου τὴν ἀδελφοδὸν ποὺ ἔμα μεγαλώσῃ, θὰ παίρνῃ «Διάπλασι σὺν Κόβια...» Σανθὴν Κοιμίσσον (δὲν παρῆν) εὐχαριστῶ πολὺ σοὺ ἀνανέωσα καὶ τὸ ψευδώνυμο χάρη ποὺ σοὺ ἀρέσουν βλα τὰ ἐρετικὰ μυθιστορήματα) Γαλανομάταν (αὐτὰ μοὺ τὰ ἔγραψε κ' ἡ ἀδελφή σου καὶ παραπάνω τῆς ἀπάντῃ ἔχεις καιρὸ καὶ γιὰ πρῶτο βραβεῖο μόνο νὰ μὴ βαρύνῃς νὰ καταγγίνας...) Φ. Π. (χάρη πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία καὶ περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, γιὰ γὰρ μοὺ γράφῃς, νὰ σοὺ ἀπαντῶ, καὶ νὰ μὴ ζηλεύῃς πὰ κανένα...) Σίφουνας (βλέπεις παραπάνω πῶς ἡ προθεσμία παρατάθηκε γιὰ τὸν «Μποὺμ-Μποὺμ» σοὺ ἀπάντησα) Μπούλου (αὐτὴ τὴν στιγμή ἔλαβα καὶ τὸ χρονολογημένο σοὺ γράμμα, ἀλλὰ θὰ σοὺ ἀπαντήσω σὺν ἐρχόμενῷ) Σαίφταν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Μαρτίου ἀπάντησά σοι ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 29ου Διαγωνισμοῦ Ἀδωναν. Αἱ λύσεις τοῦ φιλολογικοῦ τοῦτοῦ δεκτὰ μέχρι τῆς 30 Μαΐου 1940.

- 214. Λεξιγράφος
 Τὸ πρῶτο μοὺ μὰ νότα,
 Τὸ ἄλλο μοὺ ἀριθμός,
 Καὶ τ' ὄλο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους
 Τὸ δέχεται ὁ Θεός.
 Μικρὸς Καλλιτέχνης
- 215. Μεταγραμματισμός
 Τῆς Ἑλλάδος πόλις εἶμαι,
 Ἄν ποσὸς δὲν με περὶαῖς,
 Μὰ τὸ πρῶτο μοὺ ἐν ἄλλῃς,
 Πέρα στ' ἄκρα τῆς γῆς κέμαι.
 Στραβεβόλο

- 216. Ἀναγραμματισμός
 Τῆς Ἰλιάδος ἦρωα
 Ἄν ἀναγραμματισμοῦ,
 Μέρος τῆς γῆς ἀπέραντο
 Στὸ χάριτ' νὰ ζῆτησῃς.
 Μικρὸς Καλλιτέχνης
- 217. Δημόδες Δίνιγμα
 Κλαροὶ σαφανάφυλλο,
 Ἀπάνω, ἀπάνω ἐστράφυλλο,
 Καὶ στὴν κορφή τριαντάφυλλο.
 Αἴγλη

- 218. Κῶβος
 Ὅριζοντίας ἐκ τῶν ἄ-
 νο: νῆσος τοῦ Αἰγίου,
 Ἀυτοκράτης τῆς Ρώ-
 μης, ἐρεπτόν, εἶδος
 χόματος. Καθέτως ἐξ
 ἀριστερῶν: Ἰβραυλεῖς
 τῆς Κρήτης, ἀφανος
 συνεννόητος, χώρα τῆς Ἀσίας, ἀρμεῖον
 τοῦ ὀρίζοντος. Διαγωνίως, ἀριστερῶ,
 ἄνω χρονική διαίρεσις, κάτω πόλις τοῦ
 Βελγίου, δεξιᾶ, ἄνω προόδους, κάτω
 ὑγὰ ἐκτασις.
 Αἴγλη

- 219. Κρυπτογραφικὸν
 1234567839 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
 25439 = Ἀἴθρις θάνατος.
 363839 = Ἐπίβητον κοινόν.
 478639 = Μέρος τοῦ σώματος.
 54787 = Δένδρον.
 67839 = Ἐκ τῶν Δώδεκα.
 74939 = Μέρος δανδρόφυτον.
 8989 = Θέα.
 9876 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
 Φοῖβος

220. Μαγική Εἰκὼν ἄνω εἰκόνος
 — Πρέπαι, Γιάννη, νὰ πᾶς καὶ σὺ.
 Εἶναι ὄρατα ἐκεῖ.
 — Μὰ ποὺ;
 — Στά... Δὲν σοὺ εἶπα;
 Φρίντων

221. Διστὴ Ἀποστικῆς
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
 μένων λέξων ἀποτελοῦν κράτος τῆς
 Εὐρώπης, τὰ δὲ τρίτα γράμματα βασι-
 λούκων τῆς Τροίας.
 1, Εἶδος ὄρου· 2, Ἀρχαῖος λυρικὸς
 ποιητῆς· 3, Αυτοκράτωρ τῆς Ρώμης·
 4, Ἅγιος· 5, Ἐθνικὸς εὐεργετής.
 Ἰβανέης

222. Μικτὸν
 α-τ-αι-δν-ειαι-χρος
 Ἐγὼ

223. Γρίφος
 ε ος
 ι ος ος
 ρ Σίμαι γ ος
 ι ος ος
 ος
 Στραβεβόλο

Τέλος τοῦ 29ου Διαγωνισμοῦ Ἀδωναν. Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς ἀρχίζει νῦνος.

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3
- 22. Αἴγιον (αἰ, Γῆ, δν).—23. Τράγος—Τάγος.—24. Νέφος-Φενεός.—25. Ὁ μόχος, ἡ Μόσα.
- 26. Α Α Ρ Ο Ν 27. ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ
 Α Γ Ι Σ (οὐδός, λύκος, ὄλη,
 Ρ Ι Σ Ἀήλος, εὐκόλος, κύ-
 Ω Σ κλος, ἴδη, οὐλύος).
 Ν —28-32. Διὰ τοῦ Μ:
 μόνος, μέλας, ἐμὴν, Σῆμ, ἀμνός.—33. ΓΟΡΓΙΑΣ (Γαλλία, Ὀσλο, Ρόδος, Γά-
 μος, Ἰνά, Ἀραχθός, Σείριος).—34. Νε-
 νικητὰ σε, Σολομών.—35. Ἡ φθεῖς
 χαρίζει τὴν μεγαλοφυῖαν (φ, ις εἰς
 χαρ, ἡ ζῆτειν, μεγάλο φῆ, οἶαν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 195]
 Δέχομαι εὐχαριστῶς Ἀδολφ. Ἡ Δ]οῖς μου εἶναι: Καν Χαρτίλειαν Ματσοῦρανη. Πα-
 ραπλεῶρος Δικαστηρίων. Μυτιλήνη.—Σμα

[Μ' — 196]
 Μπούλου, ἡ Δ]οῖς μου εἶναι: Στέλιον Σηφογιάννην, Ἀσκληπιῶς 151, Ἀθή-
 νας διὰ Βοναπάρτην

[Μ' — 197]
 Πίσις-Πατρίς, ἡ Α. Μ. ὁ Βοναπάρ-
 τῆς σ' ἀκούει εὐχαριστῶς. Γράφε
 πρώτη, σὺν ἄνω Δ]οῖς:

[Μ' — 198]
 Γοργόφτην, φθάνω κοντὰ σοὺ καὶ χα-
 ρετῶ ἄλλους-ες. Ἰδιαιτέρως τὸ κῆμα
 τοῦ Ἰανίου, τὸν Γελασπὸ Ἀντιπλοῖαρχο,
 τὸν Ἀσπερ Γλάρο καὶ τὰ Ναυτῆα.
 Ἀλκυῶν

[Μ' — 199]
 Εἰς τὴν Π. Δ. Ε. Ἐκπράξω θερμὰ συγ-
 χαρητήρια διὰ τὸν χορὸν τῆς.—Μονόκλ

[Μ' — 200]
 Φουλαχίτη!... Ἰσκακος ἡ πὺ μεγάλη
 μπόμπα: Διὰς Μπρῶνι—Χριστῆνα Ἀδρ-
 προῦ. Μὰ τίς βγαίεις σοὺ, μουσικητῆρῆς Δι-
 πλασοπούλα!...
 Ἀλκυῶν

[Μ' — 201]
 Κουρσάρη τῆς Τζιάς, ἔρετῃς βλέπω ἀν-
 τιγραφῆ εἰς ἐνδειξὴν δράσεως! ἰ σοὺ
 διανθυμίζω [ΑΘ'—492] καὶ τὰ Μ. Μοστικὰ
 μου, καὶ τώρα βρές, ἀντιγραφεῖς μου, τὸ
 φετινὸ ψευδώνυμό μου. Ἰωαννίδης

[Μ' — 202]
 Τρισκατάρατε, τί ἔγινες; Γράμμα σοὺ
 δὲν ἔλαβα μαρὰ μόνο τὴν κάρτα καὶ
 ἀπάντησα.
 Ολιμμένη Μελωδία

[Μ' — 203]
 Μπούλου, ἔρετῃς οὐκ ἐφθνηξες νὰ τραβήξῃς
 μάσκα. Ἐίστις οὐ φονιάκις μετὰ τὴν [Μ'
 —166]. Κουρσάρη τῆς Τζιάς, εἰσαὶ οπουδαῖος.
 Νὰ σὲ χαίρομαςτε. Κόρη Φὸν Σπῆς, ἀγα-
 ποῦσες, φαίνεται, πολὺ τὸ συνονόματο θεω-
 ρηκτὸ γι' αὐτὸ τὸ ἀκολούθησες. Οἱ γνωστοὶ
 λυπήθησαν πολὺ. — Ἀσὺλληπτες Σκίεζ
 [Μ' — 204]

Ἀττὲ Ἰράμ, Κορρικτοπούλα, ἀναλλάξ-
 αομς Μ. Μοστικὰ; Γράφατε πρώτες
 [Μ'—157]. Στοιχειωμένους Κῶβος
 [Μ' — 205]

Ὅδεμα ἀποκάλυψις μετὰ ἀνδιαφέρε, ἔλ-
 λωσσε κι' ἂν μοὺ βγάλετε τὴ μάσκα,
 πέρασε πὰ ἡ ἀποκρηγῶ.— Πίσις Πατρίς
 [Μ' — 206]

Παγιδιάρη, Μαγμένο Δοξάρι, Σερνή
 Διαπλοσοπούλα, εὐχαριστῶς θὰ σταί-
 λω. Πίσις-Πατρίς, Σερκοῦφ, θέλατε γ' ἀν-
 ταλλάξομας τετραδιάκια; Γιὰ ἀλληλογρα-
 φία δυστυχῶς δὲν ἔχω πὰ καιρὸ, Σκορια-
 νόπουλο... οἰκονομία σὺν θαυμαστικῶ.
 Βασίλισσα Νεφερίτι
 [Μ' — 207]

Φίλις, τελευταῖο μοὺ γράμμα ἔλαβες;
 Ρεζεντὰ, Μ. Μ. ἔλαβες; — Ἐβρεσετ
 [Μ' — 208]

Διπλασοπούλα γιὰ τὴν ἄδιαφορία;
 Ἰάτοις ἀπάντησις καί σοὺς καὶ σὺς
 σὺς Μ. Α. σὰς; Τί πῶσι δίνετε λοιπὸν
 σὺν Πίσιν Πατρίδα.
 [Μ' — 209]

Μοντεχρήστο, Γοκασιῶ, Κουρσάρη τῆς
 Τζιάς, ἀλληλογραφεῖς; Γράφτε:
 Μαριάν Κωλέττη, Σκουφὰ 66 Β Ἀθήνας.
 Ἀδώνημη
 [Μ' — 210]

Ταλευταία προθεσμία (Μ—23) 29ῃ
 ΤΑΠΡΙΑΙΟΥ. Νηρεῖος-Μορφές